

на баща си на селската черда, помагалъ и малкия Стефанъ въ градинарството на баща си

Неволята и нѣмотията обаче отново надъ висватъ надъ бедния домъ. Малкиятъ и горчивъ залъкъ не стигалъ за всички. Подгонени отъ страданията и борбата за животъ, родителитѣ се принуждаватъ — като ято подгонени птици — да се преселватъ въ ново заселище — Бей Даутъ.

И тукъ за пръвъ пжтъ, — волниятъ и малъкъ Стефанъ, следъ като е гледалъ какъ въ равнитѣ Добруджански поля слънцето цѣлувало златнитѣ ниви, люляни отъ вѣтъра, тичалъ босъ, съ писана торбичка презъ рамо подиръ стадата, догонвалъ съ всичка сила бѣгащото пощръклѣло теле, като говедарче, прескачалъ съ овчарска гега цѣла кола, на-товарена съ сѣно, а вечеръ, щомъ заблѣшуквали звездитѣ, задъханъ връщалъ се дома си и заспивалъ уморенъ въ ниската и опушена стачка.

И единъ есененъ день билъ отведенъ на селското школо при даскалъ Петра Тапъ Сакалията, за да го учи на четмо и писмо.

Затекли нови дни за Стефана. Заключенъ въ школскитѣ стени, нему не му се нравятъ отначало постояннитѣ бележки на учителя да стои мирно и да слуша чудната магия на буквитѣ. Въ междучасие обаче, той на двора сбира децата, иска да ги види какъ умѣятъ